

SREČANJA S PROFESORJEM JANEZOM LOGARJEM

Vem, da moje obujanje spominov na humanega človeka in v mojih začetkih dela na področju bibliotekarstva spoštovanega kolega prof. Janeza Logarja, ki jih je oživila njegova prezgodnja smrt, ne bo edini zapis v njegov spomin. Akademik Dušan Moravec je med prvimi na žalni seji Slovenske Akademije znanosti in umetnosti podal poglobljeno oceno akademika prof. Janeza Logarja kot znanstvenika-slavista, osrednjega slovenskega bibliografa, priznanega tudi v vsej Jugoslaviji in izven naših meja, ter vzgojitelja številnih knjižničnih kadrov, pridružili pa so se mu in se bodo še drugi strokovnjaki in kolegi z željo, da osvetlijo kompletno osebnost in delo pokojnega prof. Janeza Logarja. Moj namen ni tako zahteven. A vendar — podoba prof. Logarja bi ostala pomanjkljiva brez prikaza njegovega blagega značaja, lepega odnosa do vseh kolegov ne glede na njihove funkcije in kvalifikacije.

Ena med temi sem bila tudi jaz. Ko sem pred več kot tremi desetletji prvič stopila v lepo in mogočno Plečnikovo stavbo Narodne in univerzitetne knjižnice v Ljubljani kot nova bodoča knjižničarka, me je povsem slučajno prvi pozdravil in se mi bodrilno nasmehnil pravkar preminuli blagi, dobri in nadvse spoštovani prof. Janez Logar. Prav nič ga nisem poznala, le vedela sem, da spada v to veliko in lepo hišo, kateri bom odslej pripadala tudi jaz. Strogi, vsaj tedaj meni strah vzbujajoči ravnatelj dr. Mirko Rupel, mi je resno naročil, da se moram čimprej naučiti tipkati, nato pa je ukazal, naj me odpeljejo v akcesijo, kjer bom pričela z delom. V uk me je vzela prijazna tovarišica Mila Zlatnar. Že drugi dan mojega službovanja se je pri njej oglasil prof. Logar — kasneje sem spoznala, da so bili stiki bibliografskega oddelka, katerega je uspešno vodil prof. Logar in ga dvignil glede na kvaliteto dela prav na medna-

rodno raven, česti tudi z akcesijskim oddelkom — moje začetniško vznemirjenje ob novih stikih z vodjem najuglednejšega oddelka v NUK pa je pomirila Mila Zlatnar z opombo, češ, da se profesorja ni treba bati, saj je z vsemi vedno ljubezniv. Ob tej priložnosti je navezal tudi z menoj pogovor, med drugim tudi o mojem očetu, in od takrat naprej se mi je priljubil za vse življenje. Prof. Logar je bil namreč tudi izreden pedagoški delavec. Tenkočutno je zaznal zadrego, nemir mladega človeka in ju znal z ljubeznivo besedo premagati.

Počasi sem nato spoznala še druge nove kolege, same priznane strokovnjake ali znanstvenike. Ljubeznivega, vestnega prof. Pavla Kalana, nepozabnega mentorja mladih knjižničarskih kadrov, vedno duhovitega prof. Alfonza Gspana, obdanega z rokopisi, sijajnega organizatorja in resnega dr. Dušana Kermavnerja, ki me je kasneje s pomočjo prof. Justine Podpac uvajal v skrivnosti Univerzalne decimalne klasifikacije in abecednega stvarnega kataloga, prof. Valterja Bohinca, ki je bil pravi vir za referalne informacije s področja geografije in jamarstva in prof. Maro Šlajpah, tedaj specialistko za ljudsko knjižničarstvo, ki je bila v krogu vodij oddelkov in predavateljev najmlajša. Takrat pa je v NUK že tudi rasel mladi, obetajoči bibliotekarski rod (Branko Berčič, Maks Veselko in drugi).

V svojem življenju sem napisala nešteto zapisnikov: samoupravljaljskih, strokovnih na kolegijih in strokovnih posvetovanjih, društvenih (DBS, sindikati, ipd.), vsak od njih pa mi vedno znova obudi spomin na moj zapisniški prvenec in na prof. Janeza Logarja. Komaj po dveh mesecih moje službe v NUK je bil v nedeljo dopoldne občni zbor Društva bibliotekarjev Slovenije. Pred začetkom občnega zбора mi je ravnatelj dr. Mirko Rupel naložil, da pišem zapisnik, mi priporočil, naj bom zbrana in naj zapišem vse, kar se bo na občnem zboru dogajalo. Zelo sem bila prestrašena, saj prisotnih knjižničarjev skoraj nisem poznala, dobila nisem nobenih napotkov, kako naj pišem zapisnik, v šoli pa se o tem tudi nismo učili. Prizadevala sem si, da bi obširno debato čim natančneje popisala. Oče je doma zapisnik na mojo prošnjo pregledal in bil z njim z jezikovnega stališča kar zadovoljen, seveda pa hkrati ni mogel presoditi, ali sem zajela bistvo razprave in sklepov. V tej svoji stiski sem se spomnila na profesorja Logarja, njegov odziv na pomoč pa je presegel vsa moja pričakovanja. Želel je, da skupaj pregledava zapisnik, nekaj je črtal, malenkost dodal, popravil je nekaj priimkov in zapisnik je postal kar dober. Dal mi je tudi napotke, kako se najbolje in najpregledneje povzame debata. Tako sem z njegovo ljubeznivo pomočjo izgubila strah pred zapisniki.

Ko sem kasneje stala pred izpitno komisijo za strokovni izpit, sem opravila izpit iz bibliografije brez vsake treme. Čeprav je pri tej snovi treba največ memorirati, a prijazni, blagi izpraševalec me je tako lepo vodil skozi izpit, da me ni bilo treba biti sram mojega znanja. Ko nisva bila več kolega in me je moja življenjska pot zanesla v Centralno tehniško knjižnico, sva se s prof. Logarjem srečevala na Pedagoški akademiji. Spet sem stala pred njim kot njegova študentka in prav posebno sem se potrudila pri njegovem predmetu, da ga ne bi razočarala.

Življenje je teklo dalje in vsa leta prav do zadnjih mesecev sem se srečevala s prof. Logarjem. Na strokovnih posvetovanjih našega društva in na zveznih posvetovanjih po vsej Jugoslaviji ter na raznih strokovnih ekskurzijah sem bila nešteto krat v njegovi družbi. Dobro se spominjam Kongresa v Budvi (takrat je bil predsednik prof. Logar), to funkcijo je opravljal izredno demokratično, vedno je bil enak med enakimi. Sedaj pa, ko je bil prof. Logar že dalj časa v pokoju, sva se često srečevala v naravi, predvsem na Katarini, mnogokrat tudi v Talijinih hramih, pa naj si bo v drami, operi, v Križankah, na razstavah in drugje. Pogovor z njim in z njegovo plemenito življenjsko sopotnico Francko je bil vedno zanimiv in prijateljski. Počaščena sva bila z možem, ko se je odzval najinemu vabilu in se skupaj s soprogo udeležil literarnega večera mojega moža v naši krajevni skupnosti.

Pot akademika, bibliografa in vzgojitelja prof. Janeza Logarja je končana. Ostala pa bodo njegova dela in spomin na dobrega in humanega človeka ter zavest, da smo imeli srečo ga poznati in se z njim srečevati.

Maja Kuštrin-Čemažar
Centralna tehniška knjižnica